

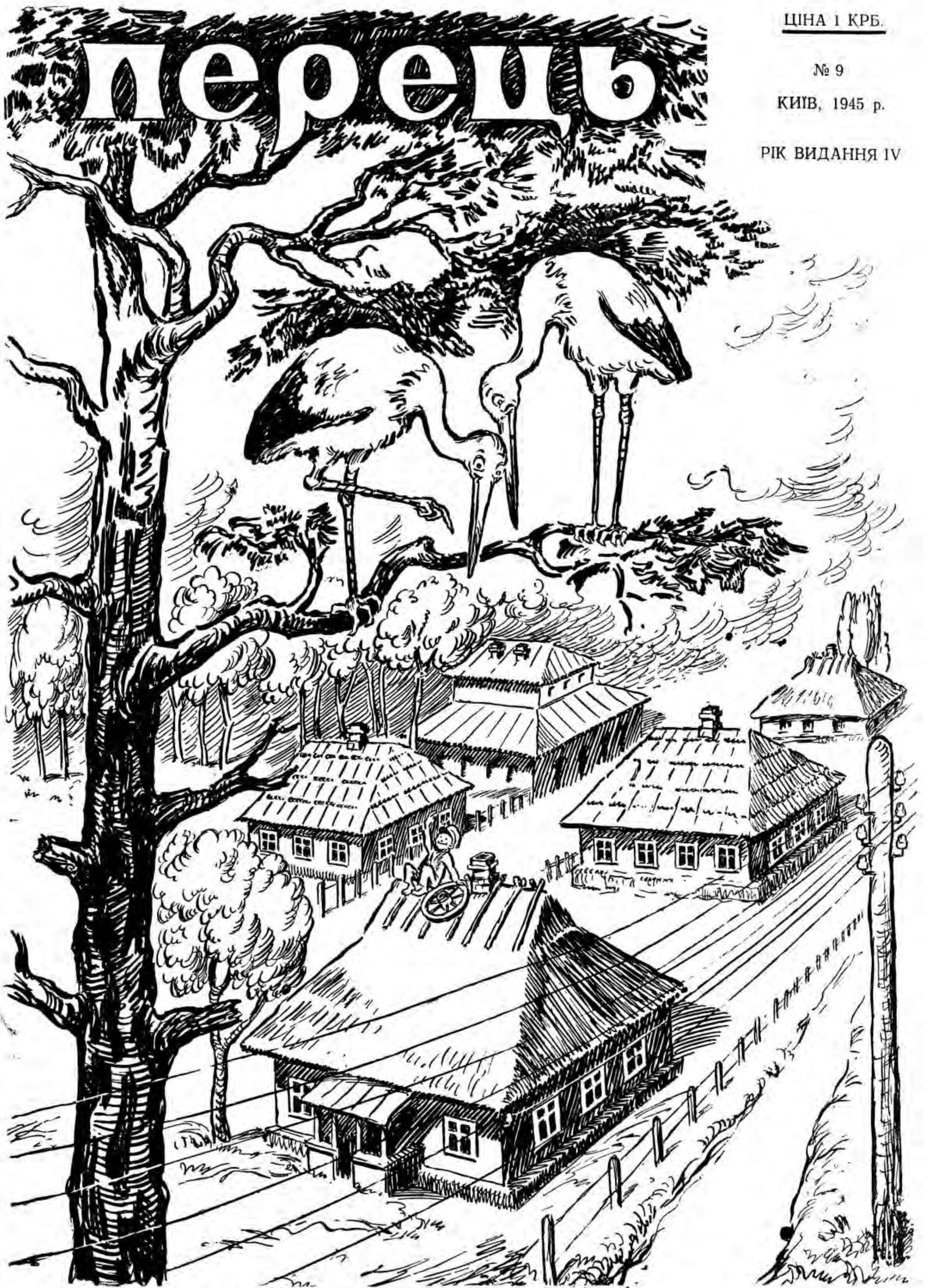
перещь

ЦІНА 1 КРБ.

№ 9

КИЇВ, 1945 р.

РІК ВИДАННЯ IV

— От і ми, лелеко, на новій хаті новосілля справимо.

Малюнок К. Агніта.

— Раніш ми не виконували план, посилаючись на війну. А тепер на що будемо посилатись?

В Е Ч І Р Н А Р Е Й Д І

Добре ввечері на рейді: тиха пісня дзвенить у повітрі. Плюскочуть хвилі. Шепоче вітер...

Але до вечора ще далеко. До тиші ще далі. Зараз тут відбувається найнапруженіший момент. У трамвайному тресті він має спеціальну назву: «година-пік». В цей період поточного життя кондуктори викидають угору руки і здаються безквитковим пасажиром. Але хіба можна порівняти мирну трамвайну дійсність з тим, що в недільний день коїться на березі?

Усі добре знають військовий термін—«форсування водного рубежу». А багато з нас і практично проводили в життя цю складну військову операцію. І може багато з героїв форсування Дніпра, Вісли, Прута, Одера стоять на хитких містках пляжної пристані і думають собі: оце дійсно операція. Отут треба мати і відвагу, і силу, і винахідливість... А ще краще мати зайву «десятку», з нею простіше. Відійдіть на кілька кроків і переправляйтесь.

Між іншим, є невідома й страшна «бактерія похапливості», ще нерозкрита наукою. Заражений цією бактерією — нещасна людина. Вона (людина, звичайно) сама не знає навіщо, чому і куди поспішає. Вона не може не поспішати. Вона боїться спізнитись. Зрозуміло це, коли вона не хоче спізнитись в театр, в загс з коханою дівчиною або на поїзд. Але і тут на березі, де все вічне — і сонце, і ріка, і хмари, і вітер, і непорядки на пляжі—куди ж поспішає бідолоха з бактерією?

Та хіба почуєте від людини відповідь. Бідолоха похапливо роздягається. Людина не хоче прогавити жодної хвилини. Вона уже й так одстала від своїх сусідів, що з восьми годин ранку підсмажуються на сонці. Треба наздогнати. Треба поспішати.

Бідолоха з сумом і образою дивиться на могутнє, доброзичливе сонечко.

— Ну, смаж у мій бік! Ну, що тобі шкода ще одного проміничка? Ми домовимось — ти мені зайвий кіловат, я тобі теж чимось...

ХВОРЕ СУМЛІННЯ

Малюнок В. Гливенка.

— Коли б ти знав, як мені совісно лежати на пляжі в робочий час.

Але що сонцеві треба? Воно тільки всміхається на ці пропозиції.

Несподівана хмарка перехоплює кілька променів, і бідолоха з бактерією починає скаржитись на необ'єктивність, знайомство. На адресу сонця летять обвинувачення, і велике світило дивується незрозумілим і неприємним словам: «ладут», «калим», «зе-зе» і іншим, яких не охота повторювати, такі вони нікчемні й огидні.

Через кілька годин з'являються перші «погорільці». На них страшно дивитись. Вони вже бурякового кольору, що ж з ними буде наввечір?

В основному це ті, що обвинувачували працівників пляжу в некультурності. Тепер працівникам пляжу лишається звернутись до них з тим же обвинуваченням.

Культурності дійсно не багато.

І сонцю, видно, прикро, що з його добрих, щирих променів користуються так невміло.

Надвечір погорільці повертаються до берега сумною колоною. Від них пашиє вогнем за кілометр. Тепер можна засмажуватись коло них. Можна користуватись ними замість груби. На них можна засмажити яєшню на вечерю.

— Ой, не торкайтесь мене, хіба не бачите?!

— Ой, відійдіть!

— Ой, яка ж ви некультурна!

— Від такої ж чую!

І це відповідає дійсності: це зустрілись дві погорільки.

Шепоче вітер...

Плюскочуть хвилі...

Добре ввечері на рейді. І вдень, і ранком. Цілий день добре. Тільки не горіть на пляжі, не ставайте до лав погорільців.

«У сусіда хата біла,
Бо війна не зачепила,
А у мене нема хати,
Бо спалили німці клятї.

У сусіда гості грають,
В хаті вип'ють, поспівають,
Я ж рідню—Петра й Галину
Зустрічаю біля тину...»

Так Юхим біля землянки
Пісеньку мугика,
Коли чує — біля тину
Хтось в кулак кахика.

Підійшов, аж виконавець
«Могорич, Юхиме!
Скоро ввійдеш в нову хату
З дітками своїми!

Із неділі на згарище,
Де нема й осоту,

Прийдуть люди із колгоспу
І почнуть роботу...»

Так. З неділі навозили
Лісу, черепиці,
І з колгоспу такі люди
Стали гнать світлиці.

А за місяць у Юхима
Виросло домище.
Три світлиці та веранда,
А яке горище!

Жінка спершу аж звихнулась:
Крутиться по хаті,
Замішає кабанові,
А оддасть теляті...

Бач, таки всміхнулась доля,
А які всі раді.
Жінка дякує артілі,
А Юхим — Радвладі.

ОБОВ'ЯЗКОВА УХВАЛА

Виконроб був непитуций,
А це випив рому
І тепер збива каміння,
Плутає додому.

В темноті помацав двері:
«Де та в біса клямка?»
Все шукає та буркоче
Та губами плямка.

Вийшла жінка: «Боже милій!»
Руки заломила —
«Що з тобою? Де набрався?
От нечиста сила!» —

«Не сварись зарані, любко,
Дай ступить до хати...»
Увійшов, присів до столу
І почав казати:

«Наша група виконробів
Винесла ухвалу:
Як скінчим яку будову —
Випить по бокалу.

Ну, а ми розбиту школу
Вже відбудували
І сьогодні, бачиш, вперше
Трохи погуляли...

Ти прости...» — «Гаразд, прощаю.
Але більш не пити.
Якщо прийдеш ще раз п'яний,
Будеш добре битий».

«Я і рад, та в нас на черзі
Клуб, бібліотека,
Банк, театр, лікарня, пошта,
Баня та аптека...»

Андрій ПАРХОМЕНКО.

— Діду, хіба нічого не видно, що ви аж пригнулись?
— Ще не звук до нових вікон, дочко.

ЗА цю війну багато почув я приємних слів.. «Наступ», «котел», «Сталінград», «салют», «капітуляція»... Хіба всі запам'ятаеш. Та найбільш радісні з них — Перемога. Це слово вже ніколи не забудеш.

Таки дочекалися! Вийшло на наше... Ой, коли б знали ви, як зустріло ту радість наше село! І мітинги, і пісні, і сльози... І танці, і дзвони, і чарка, і... Навіть салют дали. Ей, не брешу... Тільки дізналися про перемогу — зібрав я своїх партизанів, і з 30 наганів, трофейних пістолетів і мисливських рушниць почали давати залпи. Стріляли, поки всі боеприпаси не зросходували.

Вийшло, значить, життя наше в норму. Знов мирно потекло. У кожного в серці спокій. А, проте, не в кожного. Вірите, соромно сказати: по всій землі радість у чистій сорочці ходить, а в моєму серці ще злоба зосталась. Мов червяк, точить мене. А все через бабу Палажку, сусідку мою, комар їй в вухо.

Сталось це все од кохання. Еге, неравнодушна, бачте, до мене баба Палажка. Ще коли я у парубках ходив, неравнодушна була. Все умовляла, щоб я з нею шлюб брав. А я з подругою її одружився, з Параскою. Ну, і зненавиділа мене Палажка. Така злоба пішла в неї... Оце вже 40 років злобує.

Тільки я одружився — вона свою хату — рр-аз! — І до мене потилицею повернула. Фасад у город, а хлівні, повітку і всяку там каналізацію — мені попід вікна. А в мене ж у палисаднику пасіка.

Терпів я те знущання, аж до Вітчизняної війни. Прийшли до нас німці, комар їм у вухо. Вони в село, а ми в ліс, у партизани. І я, і Палажка. Бойка баба. Куховаркою була у нас у загоні.

Вірите? — і там не забула, капосна баба, своєї злоби. Ділить обід — усім хлопцям отакі шматки м'яса покладе, а мені одну

ПОМИРИЛИСЬ

юшку. Був би зовсім охляв за її харчами, так хлопці взнали про ту злобу, свої порції зі мною ділили.

Ну, а коли Червона Армія визволила нас, ми з лісу додому. Село — руїна. З півсотні хат зосталося. Не пощастило й сусідці: спалили німці і палажчине подвір'я. І хату, і каналізацію.

І жалько сусідку, а всеж, думаю, скінчилось оте знущання. Та й профіль села вирівняється. А село для мене тепер головне, бо вибрали ж мене головою.

Прийшов я до Палажки — живе у землянці, сьак-так обладнала.

— Поскільки, кажу, ти проявила себе в лісі, як сознательна куховарка, колгосп дає тобі лісу на хату.

Завіз їй лісу, цегли, цвяхів. Почала Палажка будуватись. І вірите? — Знов планує хату фасадом на город, потилицею до мене. І каналізацію, як і до війни, поставила мені перед вікнами.

Не стерпів я. Уночі підрубав ту каналізацію, перекинув її у палажчин двір. Так вона, клята баба, найняла плотників і того ж дня возстановила те неподобство. А на мене — в суд. Оце ж допіру й оповістку одержав.

Поїхав я в місто до адвоката. Бо то ж такі суд, люди добрі, а не випить-закусить. І як не прикидайте, а я таки винен. Чого доброго, ще зароблю місяців шість примусовки. Вірите — аж схуд і зовсім посивів.

— Найдіть, кажу адвокату, — такий параграф, щоб мене захистить. Це вам мед, бджоли мої передали.

Вислухав він мене, потім газетку з столу бере, хитрувато так посміхається і каже:

— Не тільки параграф, цілий закон вам даю.

Прочитав я газетку... Ой, люди добрі!.. Постанова!.. Нова постанова про відбудову села. Щоб легше, значить, було нам... Щоб не самотужки кожен собі будовався, а всією артіллю... А головне — щоб по плану, а не на свій розсуд.

Аж затрусився я:

— Оце воно! І в цім ділі державний порядок буде.

За ту газету та додому. Кого не зустріну, постанову показую. А потім пляшку русько-крістьянської найвищої марки «Буряк — три зірочки» в кишеню і до Палажки.

Спочатку офіційно постанову показую, а потім роз'яснюю:

— Не тільки матеріалом, а і робочою силою допоможемо... І поскільки ти заслужена партизанка—все подвір'я за рахунок села відбудуємо. Та тільки робить все те будем по плану. Щоб і тобі добре, і селу красиво, і сусідам не обидно. Фасадом на вулицю, а хлів, повітки і все інше з ароматами—туди подалі, в город. Бо який же з тебе, Палажко, інженер? — отак говорю, «Буряк — три зірочки» на стіл ставлю.

— Невже, Гордію, всім селом допоможеш?

— Точно, — кажу, — така постанова. Тільки припини свою злобу.

Глянула вона на мене спід лоба:

— Понехтував мною? З Параскою одружився?

— Ой, не згадуй, Палазю, те, що було 40 літ тому. Давай помиримось.

Дивлюся, — несе вона до столу миску огірків і холодець.

— Тільки не тягни, щоб на осінь і новосілля справити.

— До жнив буде!

Помирились, комар йому у вухо. 40 років злобували, а це і в нас мир настав.

А все ота постанова, доброго їй здоров'я і довгого віку.

Гордій СМІШКА.

Малюнок В. Гливенка.

— Глянь, Курт, газети повідомляють, що ми тут інтерновані, ти щонебудь чув про це?

ЯК ВАЖКО БУЛО БУТИ КРИТИКОМ

Сіракузький сатрап Діонісій раптом відчув приступ поетичного натхнення і написав кілька віршів. Діонісій покликвав поета Філоксена прослухати написане.

— Ну, як вам здаються мої вірші? — спитав Діонісій після читання.

— Дуже погані, — щиро відповів Філоксен.

Діонісій заслав Філоксена на 1 рік на кам'яні кар'єри.

За рік знову Діонісій покликвав Філоксена і прочитав нові вірші. Філоксен вислухав і мовчки пішов до дверей.

— Куди ти? — спитав Діонісій.

— Назад, у кар'єри, — відповів Філоксен.

РЕКОРД ПІДЛАЗУНИЦТВА
Англійський король Яків якийсь їхав з своїм адьютантом. Доїхали до річки. Король опустив повод, і його кінь став пити воду. Адьютант свого коня міцно стримував.

— А чому ви свого коня не напуваєте? — запитав король.

— Я чекаю, доки ваш пан же-ребець нап'ється.

СВОЕРІДНА ЛОГІКА

— Пан Рибніков, — звернувся саратовський критик до відомого актора, що гастролював там на початку нашого сторіччя, — а чому це ви граєте роль Отелло в мундирі російського віце-губернатора?

— Адже Отелло за Шекспіром служив по міністерству внутрішніх справ, — відповів актор.

НЕЗАПЕРЕЧНИЙ ДОКАЗ

До славновісного туркменського поета Кеміне прийшов друг, щоб сповістити йому неприємну новину.

— Слухай, Кеміне, твоя дружина тебе зраджує. Вона шоніч ночує в новій кібінці.

— Неправда, — відповів Кеміне, — коли б вона шоніч ночувала в новій кібінці, вона б, випадково, потрапила колись і до моєї.

СКУПИЙ ВОЛЬТЕР

— Скільки б ви мені дали років? — спитала Вольтера одна із придворних дам.

— У вас і своїх років досить, щоб вам мої були потрібні, — відповів Вольтер.

ПОГОВОРИЛИ

Ревізор. — Чому у вас і досі немає ліжок для соління огірків та квашення помідорів?

Зав. базою. — Не вистачає клепок, товаришу ревізоре.

Ревізор. — Доведеться підшукати кандидатуру з клепами...

Зав. базою. — Навряд, щоб у нашій системі знайшлася підходяща кандидатура... Хіба що ви... тільки і в вас, здається, не всі дома.

Ревізор. — Ще не повернулася дружина з евакуації. А ти звідки це знаєш?

Зав. базою. — Видно пана по халлях.

— Лавалля доставлено до Франції. Його майно конфісковане й буде продане з аукціону.

Малюнок В. Гливенка.

Аукціонер. — Отже... Раз! З публіки. — ...і назавжди.

ЛЮДИНА — „В ВСЕ!“

Малюнок К. Агніта.

НА ТРОФЕЙНІЙ ВИСТАВЦІ

ГОЛОВА

У Чехова в повісті «Три роки» введений у лабазі купця-мільонера Лаптева торгівцеві Початкін. Він завжди, коли висловлював якусь думку і не бажав, щоб йому заперечували, то протгузував наперед праву руку і вимовляв: — «Кроме!»

Я певен був, що в нашій радянській дійсності нема вже таких Початкіних. Та нещодавно довелось мені побувати в громадських справах у київському Міськторгвідділі. Ця висока установа і міститься досить високо.

Отож, поки я туди здійснювався, то правду сказати — й злякався. «Ну, — думаю собі, — доберуся, нарешті, до установи, що відає культурною торгівлею столицного міста Києва, та й відпочину трохи десь на дивані, чи хоч на стільці в приймальні». Але не те що дивана — навіть ослінччя якогось я ніде не виявив. І сотні відвідувачів, споміж яких були і Герої Радянського Союзу, і вагітні жінки, і навіть інваліди з одною ногою, мусили стоячи очікувати «на рух, так би мовити, тутешніх справ». А «рухалися» вони, можливо, на той саме раз — дуже повільно.

На мое запитання, чи можна побачити найстаршого в установі — одна молода і надто жвава особа, що належить до роду так званих «особистих секретарок», з притиском відповіла: — Н нема! У від'їзді.

Розпитую далі і виявляю, що й підстаршого теж нема — «у від-

ході». Ще глибша моя розвідка доводить, що третьою, так мовляв би, «спницею в колісницю» тут є якийсь то службовець Ржешевський. Гаразд! Простую до цієї особи. Сидить вона десь у куточку, оточена натовпом стоячих відвідувачів — огрядна така, з примурженим правим оком. І ось тількино почне відвідувач говорити про якісь потреби, зараз йому Ржешевський два слова так соковито витискує:

— Все! Відмовити!

Ото, — думаю, — серйозна яка спниця. І як це вона так відразу ж розуміє все?!

Доходить і до мене черга. Починаю: так і так... І знов таки зразу ж лякає в повітрі:

— Все! Відмовити!

— Та почекайте — я ж вам ще не роз...

— Все! Слідуючий!.

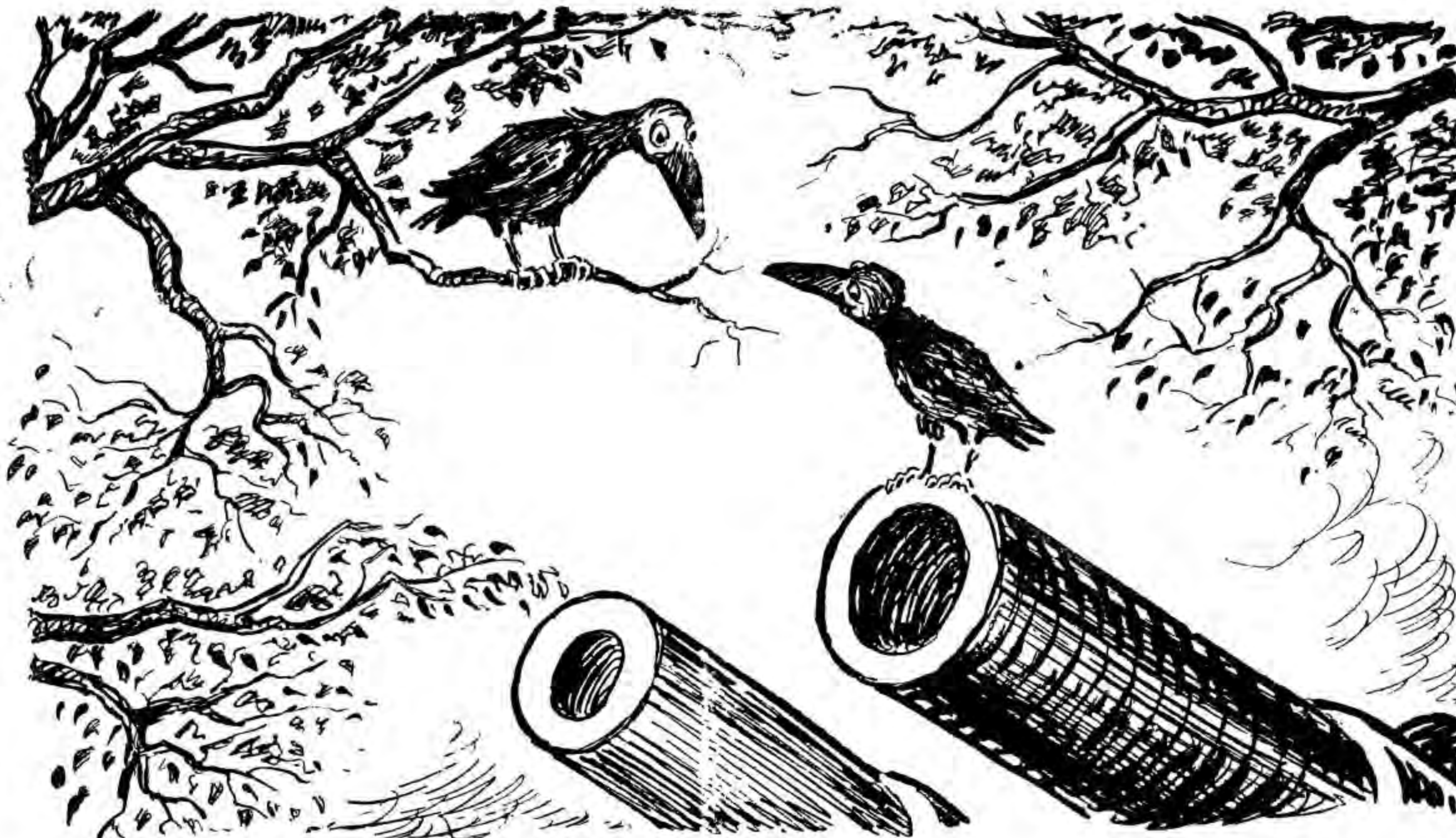
Відійшов я набік, скористався, що один із службовців теж виявився десь «у відході», сіа на його стілець і спостерігаю, що далі буде? А далі свистить і свистить у повітрі: — «Все!»...

Та, певно, замітив Ржешевський мій здивований погляд і звернувся до мене:

— Але що... що вас цікавить це тут? — Відповів я — і спокійно пішов додому.

Я ж переконаний у тім, що незабаром хтось обов'язково скаже цій людині всього два слова: — Все! Відмовити!

Євген КРОТЕВИЧ.

— Як ти не боїшся сидіти на гарматі? — Це німецька. Вона вже ніколи не вистрелить.

В кожному місті вежа є, Мали й ми ту вежу. Звідти хтось було й дає Знати про пожежу.

Десь, наприклад, банк чи млин
Раптом запалає,
Вартовий забавка в дзвін,
Вже народ і знає:

— Десь пожежа, десь горить...
— Чуєте, Євмене?
А Євмен погляне й спить:
— Це горить не в мене... —

Є й такі іще в наш час, —
«Аби в мене тихо»,
Позавчора в місті в нас
Скоїлося лихо.

Зайнялася вежа та,
Аж казати стидно,
Вартовому за борта
Вниз ніяк не видно.

Ходить, пісеньку мугиче,
Зорі лічить, словом хничче,
А пожежна каланча
Вже палає, мов свіча.

Збіглись люди:
— Злазь, бо втреш...
Заволали слізно.
Вартовий помітив теж
Та було вже пізно.

З переляку збліднуть,
Світлові не радий,
Тут нарешті приїдуть
Голова міськради.

Встановилася за ним
Незавидна слава.

Чхнути хоч,
погоді із ним,
Сам не маєш права.

І йому, як тре' зробити
У міськраді сходи
Він до старшого біжить,
Знов таки погодить.

Так оцей от голова
На пожежу прибува.

Люди всі до голови.
— Щось робити ж треба...
На людину згляньтесь ви,
Скаче аж до неба...

— То нічого, гірш бува.
Потім на нараду
Депутатів голова
Кличе у міськраду.

За трибуну став дубову
І почав таку промову.

— Як же з вежою нам бути —
Другу будувати?
А вартового, мабуть,
Доведеться зняти!

— Знять негайно, зараз знять,
Бо нема вже ради,
Зняти голову, — кричать, —
Голову міськради.

Одноставно, як завжди,
Проголосували.
Вартового ж од біди
Люди врятували.

Так пожежа,
всім я вам
Заявлю сміло:
Помогла зробити нам
Дуже добре діло.
Сергій ВОСКРЕКАСЕНКО.

„НЕ ТОЙ ВАРІАНТ“

Чергова прем'єра «За руки беруться вони» була, як і всі попередні прем'єри: антракти не менше, як година; стукання молотків на сцені переконувало глядачів, що театр, якщо не кузня мистецтва, то просто кузня; герой п'єси, що мав зображати двадцятилітнього партизана, за браком перуки, світлив голою, як бубон, лисиною; героїня, відмовившись одягти мало-ефектне плаття, демонстративно одягла чорне бальне, в якому й виконувала роль куховарки партизанського загону; художер Аполон Свиридович після кожного епізоду ковтав таблетки пірамідону і клявся, що в цьому театрі ноги його більше не буде. Одним словом, це була звичайна прем'єра в звичайному театрі.

Настрій Аполонові Свиридовичу особливо псував рецензент, що уважно стежив за виставою і старанно занотовував щось у свій блокнот.

— Бачите? — багатозначно спитав Аполон Свиридович автора, що сидів поруч:

— Мда-а! — задумливо відповів Есхил Потапович. — може той... після прем'єри запросимо його до кабінету ніби для поради...

— Не діє. Старий метод. До того ж він не п'є.

— Шкода.

— Не турбуйтеся. Рецензії не буде! — Завліт Кузьма Петрович так багатозначно глянув на художера, що тому відразу полегшало.

— Факт?

— Це говорю я!

Другого дня, коли рецензія вже була написана, до редакції завітав Кузьма Петрович.

— А я до вас, — звернувся він до рецензента, — що ж це ви старих друзів забуваєте, не навідуєтесь...

— Та я вчора був на прем'єрі...

— Хіба? Який жаль, так змарнувати вечір.

— Змарнувати?

— Звичайно. Вчора і сьогодні п'єса йде в старому варіанті...

— А вже є новий?

— А як же. Навіть назва інша. — «Вони беруться за руки». Я оце і зайшов запросити вас: за два тижні відвідати театр і авторитетно оцінити нашу роботу...

За два тижні рецензент дивився прем'єру за новим варіантом. Зміни були великі. Героїня була не куховаркою, а протягом усіх актів тільки чистила картоплю, говорила про свої героїчні вчинки і цілувалася з героєм, героєві вже було не двадцять років, а двадцять три і на ньому була перука.

— Ну, як тепер? — спитав Кузьма Петрович рецензента після вистави.

— По суті, я не...

— Розумію, розумію! О, від вас нічого не сховаєш. Ми теж на генеральній репетиції переконалися, що не все гаразд і вже працюємо над новим варіантом.

— Новим?

— Так. Навіть назву вже змінили — «Беруться вони за руки». За три тижні просимо оцінити нашу роботу.

За три тижні до рецензента підійшов сам автор і діловито кинув:

— Попереджаю, ви дивитесь зараз не той варіант. За місяць я закінчу новий — «Вони візьмуться за руки», тоді судить або милуйте.

В перерві між третім і четвертим варіантом рецензентові довелося побувати в Береберівці, де пересувний театр грав цю ж п'єсу, але вже під назвою «Взялися за руки вони». В антракті між четвертою і п'ятою картинами йому подали телеграму-блискавку: «Попереджаю п'єса лапки Взялися руки вони лапки не той варіант крп закінчив новий лапки Вони руки візьмуться лапки Привіт автор крп.

За місяць рецензент знову завітав до театру. — Голубчику! Скільки літ, скільки зим! Яким вітром? — Аполон Свиридович умів привітно зустрічати потрібних людей.

— Та от, прийшов — думаю писати про прем'єру.

— Та бог з вами, не смішіть людей. Сьогодні останній спектакль і декорації ламаємо.

— Як? А новий варіант?

— Та, дорогуша мій, вистава пройшла вже сорок разів. Що ви хочете від глядача? От місяців за два приходьте, покажемо вам штучку — ахнете.

— А що саме?

— Секрет... Але вам можу сказати тільки назву — «І плачуть і тяжко зітхають». Як вам подобається?

Рецензент мовчав. Він тільки з докором глянув на художера.

На добре тренйованому обличчі Аполона Свиридовича були написані приязнь і щирість. Тільки в очах десь глибоко світилися вогники тої наївності, з якою вам на базарі підсовають скисле молоко замість солодкого.

Юрій ДОЛЬД.

„П'ЯТИЙ—КОТОРИЙ ВОСЬМИЙ“

Вони посварились після концерту. Ні, він не приревнував її до тенора. І вона не приревнувала його до аккомпаніаторки. І взагалі, вони обидва не ревнив. А, проте, посварились. Після концерту тенора Михайла Александровича. 24 травня. В м. Києві. У філармонії.

Сказати б — серйозна причина. Так ні. У них були квитки 5 ряду. І номери місць на квитках написані. Вони свідомі театралі й завжди займають місця «согласно» куплених квитків.

Посідали...

Ой, краще б вони не сідали.

Підходять двоє. І третій з ними — чи то шостий помічник другого заступника п'ятого адміністратора, чи навпаки.

— Громадяни, прошу звільнити місця.

— Чому?

— Ваші квитки!

Шостий помічник другого заступника п'ятого адміністратора перевіряв квитки.

— Це ряд «літер «ве». П'ятий далі.

— Як далі? Раз, два, три, чотири, п'ять — значить, це п'ятий.

— Погано ви щитаєте, шановний. Раз, два, три, чотири, п'ять, шість, сім, вісім... Вісім — це і є п'ять. Зрозуміли?

— Коля по ширості, то ні, не зрозумів.

— А коли не розумієте, то не ходіть на концерти!

— Більше не прийду. Але оскільки я вже тут, то розкажіть хоч побіжно, як знайти своє місце в концертному залі філармонії.

— А ви не шукайте. У нас є спеціальний штат, і він вам сам знайде.

— А коли вашого штату близько немає, то як шукати самому?

— Тоді так. Бачите перший ряд?

— Бачу.

— Нічого ви не бачите. Немає там першого ряду, а є ряд «літер «а». Перший там, де ото другий.

— Ага, розумію. Третій це не третій, а «літер «бе», четвертий, то — другий, п'ятий, як ви самі зволили сказати це не п'ять, а «літер «ве». А далі вже шість, сім, вісім — це буде п'ять...

— Правильно. У вас, товаришу, математичні здібності. Ви далеко підете...

— Дякую за комплімента. Ще одне запитання й я займу своє місце у восьмому ряді, який є п'ятий.

— Прощу.

— На які талони відпускається оця ваша «літерна» музика?

— На записки директора, адміністратора, всіх його заступників і помічників.

— А скільки коштує у вас місце в «літер «ве»?

— Всі «літери» безплатні.

— Значить, на наших двох місцях, за які заплачено 80 карбованців, сидять «літерні ба-ришні», а...

— Ви знов своєї!..

— Ой, не буду, не буду... Пішли, Галю.

Поки він вів цю приймну розмову з шостим помічником другого заступника п'ятого адміністратора, вона нервово рвала дорогу шовкову мережану хусточку. Коли вони сіли у восьмому ряді, «який є п'ятий», хусточки вже не було. Рештки її полетіли йому на коліна.

Коли почався концерт...

Ні, давайте вже з кінця. З 14 номерів, оголошених у програмі концерту 24 травня, було виконано лише 7. Далі співалося не за програмою. Так і лишилися неспівані: Пісенька Герцога з опери «Ріголетто»; арія Фернанда з опери «Луїза Мюллер»; «Канцона» — Россіні; Рахманінова «Весенние воды»; аріозо Каніо з опери «Паяци»; Чайковського — «Здесь хорошо».

І вийшло, що «здесь» зовсім «не хорошо».

Погано вийшло.

— Міг заздалегідь дізнатися про все, а не псувати мені нерви цим концертом.

Вона розгнівалася на чоловіка, а він обурився на її безпричинний гнів.

А втім: жінка — є жінка. І коли вона розгнівалася на чоловіка, то напевне мала рацію.

С. ТАР.

Товаришу Перець!

Чи не знаєш ти, скільки коштують 5 гудзиків до військової шинелі? Я і кладовщик кравецької майстерні черкаського торгу потрапили через ці гудзики майже у безвихідне становище. Коли я спитав у кладовщика, скільки треба заплатити за ці п'ять гудзиків, він в свою чергу спитав у мене «А скільки ви дасте?» Сказати правду, мене ця «відповідь - запитання» просто приголомшило. І дійсно, скільки йому дати. Карбованець? Два? Три? Добре, коли візьме, а що коли кладовщик хоче по 100 карбованців за гудзика?

В. КОНДРАТЕНКО,
інвалід Вітчизняної війни.
м. Черкаси,
Київської області.

Товаришу Перець!

З тебе 30 карбованців. негайно ж перекажи ці гроші на адресу Чаплинської райспоживспілки. Й передай твоїм авторам і художникам, щоб вони теж негайно переказали на цю адресу кожен від 30 до 50 карб. За віщо? А хіба ти не брав участі в банкеті з приводу приїзду до Чаплинки одного гостя? А коли й не брав, то однаково «гони монету», потім розберуться. Ти не розумієш, що сталося? А сталася одна «дрібничка». Восени минулого року Чаплинська райспоживспілка влаштувала на державні кошти банкетик на честь одного гостя. А тепер, коли державний бюджет заявив протест проти таких не-

законних дій, чаплинські райспоживспілчани терміново склали списки, хто на їхню думку випивав і закусовав на банкеті, розписали на них суму витрат і пішли по хатах «гнати монету». Чимало учасників банкету вже виїхало з Чаплинки. Але збирачі не розгубилися й пропонують вносити визначену суму тим, хто тепер живе на житловій площі колишніх учасників банкету. В списку, товаришу Перець, є й твоє прізвище і прізвища всіх твоїх авторів, художників і передплатників. Швидше перекажи гроші, бо буде скандал. Виручай. Треба ж якось залатати дірку в бюджеті.

Лейтенант А. КОНОВ.
Чаплинка на Дніпропетровщині.

Дорогий Перець!

Порадь, що мені робити. Ходить за мною назирцем лейтенант міліції Левченко і все турбується про мою долю. До того вже дотурбувався, що я нікуди на роботу не можу влаштуватись. Куди не поткнуся, а мій рицар тут як тут: «Не приймать, — кричить, — вона сяка-розтака, мазана-перемазана!». Не допомагають ні прокурор, ні довідки про мою попередню чесну роботу, ні те, що я дружина офіцера-фронтовика. «Я сам собі начальство, — кричить Левченко, — ніхто мені указувать не має права».

Я все думаю за віщо це мене доля Левченком покарала? Чи не за те, що моя приятелька т. Груніна не видала без талона Левченкові «випити-закусити» із

— Надовго? — В командировку?
— Ой, надовго. — Ні, у баню.

складу Рубіжанського смішторгу? А я ж теж працювала там. Невже ця «страшна помста» за випивку, яка не відбулася? Коли так, то може до цієї «випивки» т. Левченко потребує на закуску перцю?

Дружина фронтовика
А. КОВАЛЕНКО
м. Рубіжне Ворошиловградської обл.

Дорогий Перець!

Допоможи нам придбати ще один оркестр, бо одного нам мало. Через те, що в нас тільки один оркестр, ми трохи не зіпсу-

вали сімейне свято нашого райвоенкома т. Ремньова. Бачите, його свято збіглося з святом 1 Травня. Ми цього не знали й запросили оркестр до клубу. Добре, що т. Ремньов забрав оркестр із клубу до себе додому, бо яке ж це сімейне свято без музики? То дурниці, що в клубі нічого не відбулося. Був би ще один оркестр — була б музика і в клубі. Так от, щоб не псувати сімейних свят т. Ремньова, які збігаються в нього з загальними, ми й просимо, товаришу Перець, допомогти нам придбати ще один оркестр.

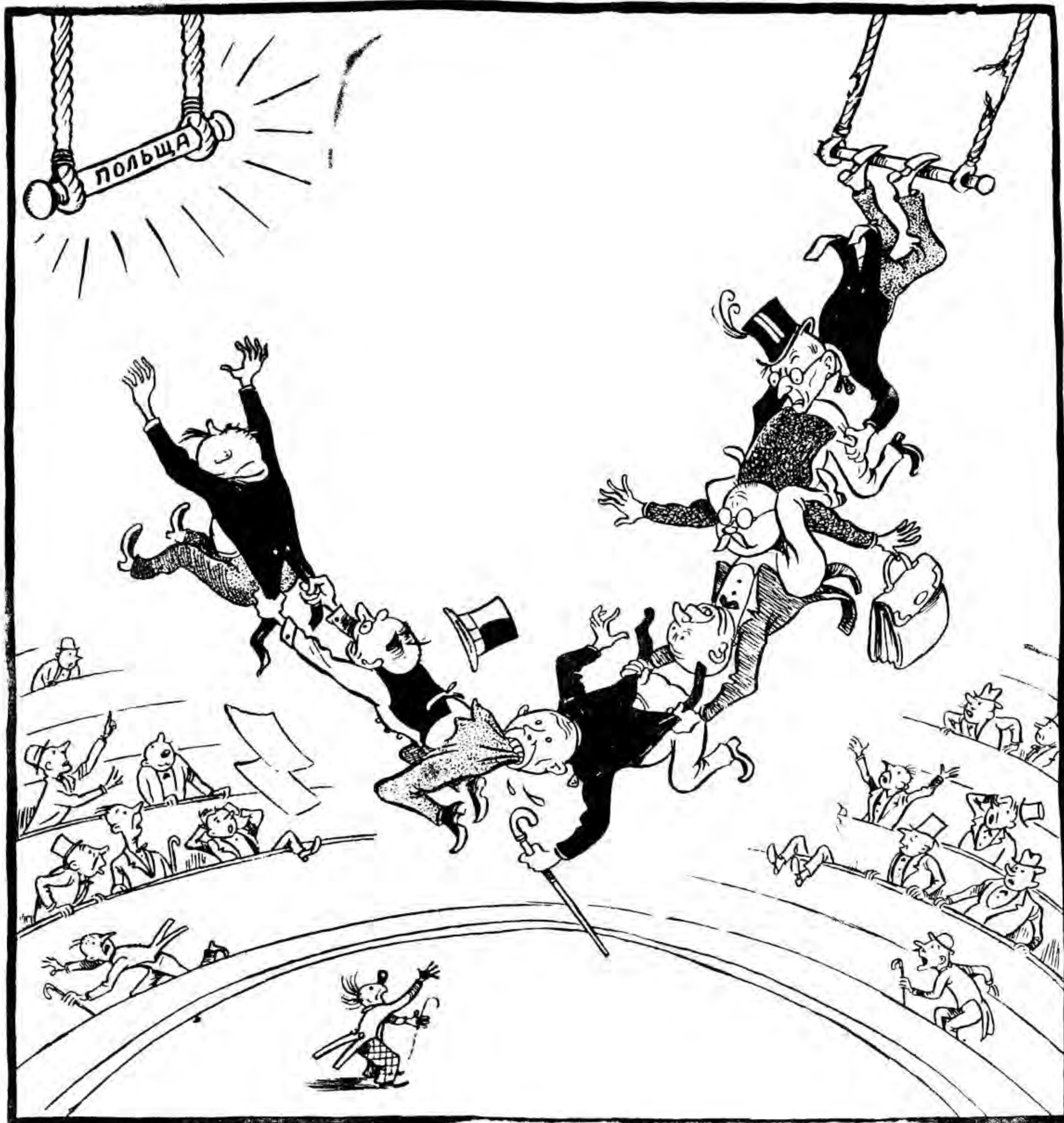
Т. БОРОВИК
м. Меденичі, Дрогобицької обл.

НА БУРЯКОВИХ ЛАНАХ

Малюнок С. Самума.

Довгоносик. — Тепер пропали. Прибув самохідний курятник з курячим десантом.

Номер не вдався

ПІСНЯ РЕГУЛЮВАЛЬНИЦІ

(Гумористично-лірична пісня)

На фронті прекрасно ішли в нас діла,
Ішли з Сталінграда й прийшли до Полтави.
Коли ж прапорці я в Полтаві взяла,
Ще краще пішли на фронтах наші справи...

Змахну було жовтим — на захід летять —
Дивізії цілі, аж серденько в'яне.
Червоний підношу — наказую стать.
І кожна машина, як вкопана, стане.

За це і люблю вас, мої прапорці,
Дарма, що ви зовсім уже полиняли.
Та слухали вас офіцери й бійці,
І маршали, навіть, і всі генерали.

Нам Сталін сказав: — розгромить німчя,
В Берліні завершим свою перемогу. —
Ішло безперестану військо — а я
Йому на Берлін визначала дорогу.

Далека та путь, ой, далека була,
З Полтави на Вільнюс, тоді на Плоешті.
Крізь вісім держав я війська провела
Аж поки в Берлін не добулась нарешті.

Тепер однесу вас і здам у музей —
І люди всі будуть на вас задивляться,

Я нишком стоятиму серед людей —
І буду за вас і за себе пишатись.

А воїн замислиться і спом'яне
Перейдені ним хутори і дороги
Всміхнеться привітно, згадавши мене,
І вас, що вели його до перемоги.

За це і люблю вас, мої прапорці,
Дарма, що ви зовсім уже полиняли.
Та слухали вас офіцери й бійці,
І маршали, навіть, і всі генерали.

Сергій ВОСКРЕКАСЕНКО.

РЕДКОЛЕГІЯ: Остап Вишня, С. Воскресенко, Ол. Громов, Юр. Дольд, П. Козланюк, Л. Паламарчук (відп. редактор). Видавництво ЦК КП(б)У «Радянська Україна». Адреса редакції: Київ, Тимофіївська 7. Телефон: 4-02-69, дод. 34. Прийом щодня від 2 до 6 год. Рукописи не повертаються. Передплатна ціна 4 крб. на місяць.

Журнал «Перець» № 9 (на укр. мові). Підписано до друку 19. VII. 1945 р. Стат. формат 72x105 см. 1 друк. арк. Кількість знаків в 1 друк. арк. 78000.